

באותו משתה לקרות ולהבין את הכתובת על הכותל, ולמה הוצרכו להביא את הניאל לקרוא אותה ולפרשה.

ומתרתת הגמרא: לפי שלא היה כתוב במפורש, אלא ברמזים. ודניאל ידע לפרש את הרמזים.

ומביאה עתה הגמרא כמה דעות באיזה אופן היה כתוב ברמז.

אמר רב: בוגימטריא שפת רמזים של א"ת ב"ש, **איכתיב להון**, היה כתוב להם. וכך

ומתרתת: **ההוא קרא, מיבעי ליה, צריך אותו לדרוש כמו דדרשו רב חנה בר ביזנא. דאמר רב חנא בר ביזנא אמר רבי שמעון הסידא: המתפלל, צריך שיראה את עצמו כאילו שכינה שורה כנגדו, שנאמר "שויתי ה' לנגדי תמיד".**

ועתה שואלת הגמרא: **לרבי שמעון בן אלעזר, שאמר בשם רבי אלעזר בן פרטא, שאמר בשם רבי אלעזר המודעי, דאמר: כתב זה לא נשתנה ולא נשתכה, אם כן, מאי, מהו פירוש הפסוק "לא כהליון כתבא למיקרא"?! למה לא יכלו היהודים שהיו**

"מימיני".

ספר?

המהרש"א מתרץ, שאינו מוכרח, והראיה, שאביי בקושייתו רצה לומר "מלך אין הדיוט לא", כלומר, שהדיוט יכול להסתפק בספר שהניחו לו אבותיו, ומלך צריך לכתוב לעצמו, וממילא, אם הניחו לו אבותיו למלך — יש לו שנים, ואם לו הניחו לו כותב רק אחד. או שהפסוק: "כתבו לכם" אמור לדורו של משה בלבד.

ג. לא משמע שיש תנא החולק על סתם משנה

שהיה לו שני ספרים.

ועל קושיא זו מתרץ המהרש"א: הרי אביי באמת רצה לומר כן בפשט המשנה שרק אם הניחו לו אבותיו יש לו שנים.

ומכל אלו הראיות מסיק המהרש"ל, דלכל הדעות היו לו שני ספרים, אלא דרק רבי שמעון בן אלעזר סובר דאף שלמדנו לשני ספרים כנ"ל, אחד מהיותו הדיוט והשני לשם מלכות, ואינו דורש משנה מלשון "שנים", מכל מקום דורש משנה מלשון "שינוי" שהספר השני היה בכתיבה דקה כמין קמיע, וזה השינוי [והמהרש"א מגיב: דברים אלו אינם אלא דברי נביאות], ושאר התנאים אינם סוברים כן.

וזה אמור לרשב"א הדורש "משנה" מלשון "שנים", אבל לתנאים הסוברים מלשון "שינוי" והיה לו רק ספר אחד, ואותו ספר בודאי היה בימינו כמו שנדרש במשנה מהפסוק: "והיתה עימו", ואותם התנאים אינם דורשים הפסוק "שויתי" לספר תורה המונח בבית גגזיו. ולכן לדידם מקשה הגמרא: האי שויתי — כלומר, תחילת הפסוק — מאי עביד ביה? ומתרתת כדרב חנה וכו'.

מפשטות הסוגיא משמע, כי מי שסובר משנה מלשון שינוי סובר שלא היו למלך שני ספרים.

בענין זה ישנה מחלוקת בין המהרש"ל להמהרש"א. המהרש"ל סובר שאין כזו דעה שלא היה למלך שני ספרים. וראיותיו הן:

א. מה מקשה הגמרא "האי שויתי מאי דריש ביה", הלא יתכן שעל אותה התורה אמר שהוא לנגדו?

וכבר ביארנו תירוץ המהרש"א לקושיה זו.

ב. איך יכול לסבור שאין לו שני ספרים, הרי בהיותו הדיוט כבר כתב לו ספר, ובודאי שהפסוק: "וכתב לו" בא לומר שיוסיף עוד